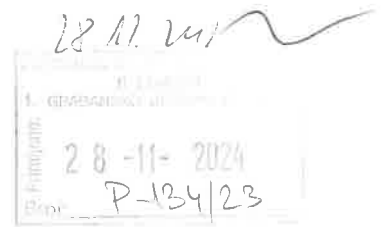

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Savska cesta 62, Zagreb

Poslovni broj: PŽ-833/2024-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca Draženke Deladio, predsjednika vijeća, Mirne Maržić, suca izvjestitelja i Nikoline Mišković, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja DORACOMM d.o.o. u stečaju, OIB 44406536972, Zagreb, Radnička cesta 80, kojeg zastupa punomoćnik Stjepan Brčić, odvjetnik u Zagrebu, protiv tuženika REPUBLIKA HRVATSKA, OIB 18683136487, koju zastupa Županijsko državno odvjetništvo u Zagrebu, radi utvrđenja osnovanosti osporavanja tražbine, odlučujući o tužiteljevoj i tuženikovojoj žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2119/23-13 od 16. siječnja 2024., u sjednici vijeća održanoj 16. listopada 2024.

p r e s u d i o j e

I. Odbija se tuženikova žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2119/23-13 od 16. siječnja 2024. u dijelu točke I. izreke kojim je utvrđeno osnovanim osporavanjem tražbine tuženice kao tražbine drugog višeg isplatnog reda u iznosu od 273.024,18 EUR.

II. Preinačuje se presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-2119/23-13 od 16. siječnja 2024. u dijelu točke I. izreke kojim je utvrđeno osnovanim osporavanjem tražbine tuženice kao tražbine drugog višeg isplatnog reda u iznosu od 281.936,34 EUR i u točkama II., III. i IV. izreke i sudi:

1. Odbija se kao neosnovan zahtjev tužitelja da se utvrdi osnovanim osporavanjem tražbine tuženice kao tražbine drugog višeg isplatnog reda u iznosu od 281.936,34 EUR.

2. Svaka stranka snosi svoj trošak parničnog postupka.

Obrazloženje

1. Prvostupanjskom presudom u točki I. izreke prihvaćen je tužbeni zahtjev i utvrđeno je da je osnovano osporavanje tražbine tuženice kao tražbine drugog višeg isplatnog reda u iznosu od 554.960,52 EUR / 4.181.350,04 kn. U točki II. izreke naloženo je tuženici naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 67.940,67 EUR, u roku od osam dana, a u točki III. izreke odbijen je kao neosnovan

zahtjev tužitelja za naknadu troškova parničnog postupka u daljnjem iznosu od 130.512,10 EUR. Točkom IV. izreke odbijen je u cijelosti zahtjev tuženice za naknadu troškova parničnog postupka kao neosnovan.

2. Prvostupanjski je sud odluku donio nakon što je rješenjem ovog suda poslovni broj PŽ-8551/2016-2 od 7. lipnja 2023. ukinuta prvostupanjska presuda poslovni broj P-2725/15-34 od 30. rujna 2016. u točkama I., III. i V. izreke.

3. U ponovnom je postupku prvostupanjski sud, slijedeći upute iz ukidnog rješenja ovog suda, ocijenio osnovanost osporavanja utvrdivši za koji dio tražbine tuženika je nastupila apsolutna zastara do trenutka prijave tražbine u stečajnom postupku, a za koji dio tražbine tuženik nije dostavio adekvatne dokaze iz kojih bi proizlazila visina tražbine. Odluku o trošku postupka je utemeljio na odredbi članka 154. stavka 1. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 148/11 - pročišćeni tekst, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23; dalje: ZPP).

4. Žalbom presudu pobija tuženica u točkama I., II. i IV. izreke zbog svih žalbenih razloga iz odredbe članka 343. stavka 1. ZPP-a ističući da je prvostupanjski sud pogrešno primijenio pravila o teretu dokazivanja te da je neosnovan stav prvostupanjskog suda o tome da je nastupila apsolutna zastara tražbina tuženice. Navodi i da je pogrešno prvostupanjski sud ocijenio koje su tražbine osigurane založnim pravom i tražbine za koje postoje ovršne isprave, što za posljedicu ima pogrešnu ocjenu o osnovanosti osporavanja.

5. Tužitelj je podnio žalbu protiv odluka o trošku sadržanih u točkama II. i III. izreke ukazujući na pogrešnu primjenu Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne novine“ broj: 142/12, 103/14, 118/14, 107/15, 37/22 i 126/22 i 138/23; dalje: OT). Pri tome, iako tuženik navodi da pobija i odluku sadržanu u točki II. izreke ovaj sud, temeljem odredbe članka 365. stavka 1. ZPP-a ispitao je pobijanu odluku iz točke III. izreke samo u odnosu na tuženikove žalbene navode jer tužitelj nema pravni interes pobijati odluku u dijelu kojim je uspio u sporu.

6. Odgovori na žalbe nisu podneseni.

7. Tuženikova žalba je djelomično osnovana, a tužiteljeva žalba nije osnovana.

8. Pobijanu presudu ovaj je sud ispitao na temelju odredbe članka 365. stavaka 1. i 2. ZPP-a u granicama razloga navedenih u žalbi, pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz odredbe članka 354. stavka 2. točaka 2., 4., 8., 9., 13. i 14. ZPP-a i na pravilnu primjenu materijalnog prava.

9. Nije ostvarena bitna povreda odredaba parničnog postupka na koju ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, niti je počinjena bitna povreda odredaba postupka iz članka 354. stavka 2. točke 11. ZPP-a. Odlučno činjenično stanje je utvrđeno sukladno svim dokaznim prijedlozima stranaka i spisu priloženim ispravama.

Međutim ostvaren je žalbeni razlog pogrešne primjene materijalnog prava na što osnovano u žalbi ukazuje tuženica.

10. Predmet ovog konkretnog postupka jest ocjena osnovanosti osporavanja tražbine tuženice u stečajnom postupku koji se vodi nad tužiteljem pred Trgovačkim sudom u Zagrebu pod poslovnim brojem St-1217/2013. Nije sporno da je tuženica svoju tražbinu 29. ožujka 2013. prijavila u ukupnom iznosu od 650.031,92 EUR (4.897.665,50 kn) uz obavijest o postojanju razlučnog prava i da joj je priznata tražbina u iznosu od 74.742,98 EUR (563.151,01 kn), a osporena u preostalom iznosu, slijedom čega je tužitelj kao osporavatelj, rješenjem stečajnog postupka upućen u parnicu radi dokazivanja osnovanosti osporavanja dijela prijavljene tražbine tuženika u spornom iznosu. Presudom poslovni broj P-2725/2015 u točki II. izreke odbijen je tužbeni zahtjev za utvrđenje osnovanosti osporavanja tražbine tuženice u iznosu od 17.496,75 EUR / 131.829,30 kn kao vjerovnika tražbine II. višeg isplatnog reda i ta je odluka pravomoćna, a u ponovnom postupku odlučivalo se o osnovanosti osporavanja tražbine u iznosu od 554.960,52 EUR / 4.181.350,04 kn.

10.1. Nije sporno da tuženica u odnosu na dio svoje prijavljene tražbine u stečajnom postupku ima status razlučnog vjerovnika jer ima uknjiženo založno pravo na tužiteljevoj nekretnini oznake zk.č. 2625/960 u naravi zgrada i dvor ukupne površine 424 m², upisanoj u zk. ul. 1731, poduložak 9, k.o. Grohote, temeljem rješenja Općinskog suda u Splitu poslovni broj Z-8242/09 i to za iznos glavnice od 128.376,80 EUR / 967.255,04 kn (str. 13.-16. spisa) te za isti iznos tražbine ima uknjiženo založno pravo i na nekretnini oznake zk.č. 2625/927, upisanoj u zk. ul. 1694, poduložak 9, k.o. Grohote, temeljem rješenja Općinskog suda u Splitu poslovni broj Z-2814/09.

10.2. Tuženica također ima založno pravo na pokretninama tužitelja i to motornim vozilima Škoda Felicia GLX, broj šasije TMBEEA61V0584020, registarske oznake ST 467-KU i Malaguti Phantom 12F, broj šasije 2JM66010266002877 iz 2004., stečeno zapisnikom o izvršenoj pljenidbi i procjeni pokretne imovine od 30. kolovoza 2008. (str. 26.-29. i 21.-23. spisa), a radi osiguranja tražbine u iznosu glavnice od 153.559,54 EUR / 1.156.994,43 kn.

10.3. Dakle, ukupan iznos glavnice koji tuženica ima osiguran založnim pravom jest 281.936,34 EUR / 2.124.249,30 kn.

10.4. Budući da je tražbina tužiteljice u navedenom glavničnom iznosu osigurana založnim pravom upisanim u zemljišne knjige i evidenciju vozila, tužiteljica se sukladno odredbi članka 368. stavka 1. ZOO-a ima pravo namiriti iz tužiteljevih nekretnina i pokretnina.

10.5. Odredbom članka 368. stavka 1. ZOO-a propisano je da kad protekne vrijeme zastare, vjerovnik čije je potraživanje osigurano zalogom ili hipotekom može se namiriti samo iz opterećene stvari ako je drži u rukama ili ako je njegovo pravo upisano u javnoj knjizi. Međutim, zastarjela potraživanja kamata i drugih povremenih davanja ne mogu se namiriti ni iz opterećene stvari (članak 368. stavak 2. ZOO-a).

10.6. Založno pravo je po svojoj prirodi jače od zastare te je moguće namirenje i zastarjele tražbine, ali samo u korist onog vjerovnika čije je potraživanje osigurano založnim pravom upisanim u javne knjige, te u opsegu koji isključuje zastarjela potraživanja kamata i drugih povremenih davanja.

10.7. Slijedom navedenog, s obzirom na to da je tražbina tuženice neupitno osigurana založnim pravom upisanim u javne knjige, to u ovom slučaju znači da se, iako su potraživanja tuženice u zastari, takva tražbina može namiriti u dijelu koji se odnosi na glavnicu, koja u ovom postupku prema podacima u spisu iznosi 281.936,34 EUR. Posljedično tome, tužiteljev zahtjev za utvrđenje osnovanosti osporavanja tražbine tuženice u tom iznosu nije osnovan.

10.8. Stoga je ostvaren žalbeni razlog pogrešne primjene materijalnog prava pa je, primjenom odredbe članka 373. stavka 3. ZPP-a, u tom dijelu valjalo preinačiti prvostupanjsku presudu u točki I. izreke i odbiti tužbeni zahtjev za utvrđenje osnovanosti osporavanja tražbine u odnosu na glavnicu zalogom zaštićene novčane tražbine u iznosu od 281.936,34 EUR.

11.1. U preostalom dijelu osporavane tražbine, pri čemu nije upitno da tuženica ima pravo prijaviti tražbinu i kao stečajni vjerovnik, u kojem slučaju bi imala pravo namiriti se za eventualnu razliku od iznosa ostvarenog prodajom stvari na kojoj ima založno pravo do punog iznosa tražbine pod uvjetom da je tražbina osnovana u dijelu koji nije osiguran založnim pravom.

11.2. Između stranaka je bilo sporno je li tuženica vjerovnik stečajnog dužnika u pogledu neplaćenih, prijavljenih i utvrđenih poreznih obveza, odnosno ima li pravo zahtijevati njihovo ostvarenje iz stečajne mase zbog zastare pri čemu nije sporno da je tuženica prijavila tražbinu s više osnova. Pravilno je prvostupanjski sud ocijenio utvrđene činjenice i pravilno je primijenio materijalno pravo sadržano u odredbi članka 92. Općeg poreznog zakona („Narodne novine“ broj: 127/00, 86/01, 150/02 i 147/08; dalje: OPZ/00) te članka 96. Općeg poreznog zakona („Narodne novine“ broj: 147/08, 18/11, 78/12, 136/12, 73/13, 26/15, 44/16 i 115/16) kojim je propisano da apsolutni rok zastare prava poreznog tijela na utvrđivanje porezne obveze i kamata, pokretanje prekršajnog postupka, naplatu poreza, kamata, troškova ovrhe i novčanih kazni, te prava poreznog obveznika na povrat poreza, kamata, troškova ovrhe i novčanih kazni nastupa za šest godina računajući od dana kada je zastara počela prvi puta teći. U odnosu na tražbine prijavljene u stečajnom postupku ima se primijeniti onaj zakon koji je bio na snazi u vrijeme kada je porezna obveza nastala (Vrhovni sud Republike Hrvatske poslovni broj Revt-211/12-2 od 18. veljače 2014.), ali nema prekida apsolutne zastare i protekom njenog trajanja nije više moguće da ona teče. Apsolutna zastara prava poreznog tijela na naplatu poreza nastupa za šest godina računajući od dana kada je zastara počela prvi put teći i ne može se prekinuti službenim radnjama poreznog tijela (članak 96. stavak 1. OPZ/08), dakle, bez obzira na to je li porezno tijelo poduzimalo radnje radi utvrđivanja i/ili naplate poreza, kojima je prekidalo relativni zastarni rok, nakon proteka šest godina od kada je zastara prvi puta počela teći, nastupala bi apsolutna zastara i više nije bilo moguće utvrditi niti naplatiti porez, a zastara prava na naplatu poreza, kamata i troškova ovrhe počinje teći nakon isteka godine u kojoj je porezni obveznik sam utvrdio poreznu obvezu.

Ustavni sud Republike Hrvatske u svojoj odluci poslovni broj U-III-3069/2017 od 9. srpnja 2019. zauzeo je stajalište o primjeni Općeg poreznog zakona kao *lex specialis*, te je pritom zauzeo stav da bi se odbijanjem utvrđivanja nastupa apsolutne zastare ozbiljno dovela u pitanje pravna sigurnost, koja radi zaštite legitimnih očekivanja zahtijeva da pravne norme budu jasne i precizne te da njihova primjena za pojedinca bude predvidljiva. Načelo pravne sigurnosti i zaštita subjektivnih prava poreznih obveznika također zahtijeva i da prava i obveze poreznog obveznika prema poreznom tijelu ne smiju biti vremenski neograničena. Dakle, pravo poreznog tijela na naplatu porezne obveze apsolutno zastarijeva protekom roka od šest godina od dana kada je zastara počela prvi put teći.

12.1. U dijelu u kojem tražbina nije zastarjela u trenutku prijave tražbine u stečajnom postupku trebalo je utvrditi njezinu osnovanost i visinu, a u tom je dijelu teret dokaza bio na prijavitelju tražbine, ovdje tuženici, sve u skladu s prijavom tražbine u stečajnom postupku, na temelju odredbe članka 219. stavka 1. ZPP-a.

12.2. U parničnom postupku svaka stranka je dužna iznijeti činjenice na kojima temelji svoj zahtjev ili kojima pobija navode i dokaze protivnika, te predložiti dokaze kojima se te činjenice utvrđuju (članak 7. stavak 1. i članak 219. stavak 1. ZPP-a). Sukladno navedenim odredbama je tuženik, koji se u konkretnom slučaju samo paušalno poziva na to da je dokazao tražbinu i da nije nastupila zastara, bez da činjenično obrazlaže, bio dužan dokazati osnovanost i visinu svoje osporene tražbine. Međutim, tuženik nije predočio adekvatne dokaze na temelju kojih bi prvostupanjski sud mogao utvrditi istinitost njegovih tvrdnji. Stoga je prvostupanjski sud pravilnom primjenom pravila o teretu dokazivanja iz članka 221.a u vezi s odredbama članka 7. stavka 1. i članka 219. stavka 1. ZPP-a, utvrdio da tuženik to nije dokazao.

13.1. U odnosu na prijavljenu i osporenu tražbinu po osnovi PDV-a prvostupanjski sud daje detaljno obrazloženje u točkama 34.-82. iz kojeg proizlazi da za dio tražbine koji nije bio u apsolutnoj zastari u trenutku podnošenja prijave tražbine, sudu nisu dostavljene prijave PDV-a niti druge isprave iz kojih je moguće utvrditi visinu tražbine za PDV za 2007., 2008. i 2009. godinu niti je dostavio obračun kamata za 2004., 2006., 2010. i 2012. godinu.

13.2. Pravilno je zaključio prvostupanjski sud da rješenje o ovrsi Ministarstva financija, Porezne uprave, Područnog ureda Split, Ispostave Split, Klasa: UP/I-415-02/2009-001/01995 od 3. prosinca 2009. (str. 48.-49. spisa) ne predstavlja ovršnu ispravu u odnosu na tužitelja, niti je vidljivo da je postalo pravomoćno, ali se ne odnosi na PDV, već na članarinu Hrvatskoj gospodarskoj komori i doprinos za obavljanje javnih ovlasti Hrvatske gospodarske komore, za razdoblje koje iz tog rješenja nije moguće utvrditi.

13.3. Pravilnom primjenom pravila o teretu dokazivanja prvostupanjski sud je pravilno zaključio da tuženica nije sudu dostavila tužiteljeve prijave poreza na dodanu vrijednost temeljem kojih je utvrdila poreznu obvezu tužitelja po osnovi PDV-a u 2005., 2007., 2008. i 2009. godinu, pa je već iz tog razloga tražbina tuženice po ovoj osnovi osnovano osporena, pri čemu nije od odlučnog značaja da je

tuženica predložila da sud pozove tužitelja dostaviti mjesečne obračune PDV-a, što je sud u ponovnom postupku i učinio, međutim tužitelj je izjavio da njima više ne raspolaže, jer da je i njemu protekao rok u kojem je bio dužan čuvati navedenu dokumentaciju.

14.1. U odnosu na prijavljenu i osporenu tražbinu po osnovi poreza na cestovna i motorna vozila prvostupanjski je sud u točkama 83.-86. obrazloženja pravilno utvrdio da je nastupila apsolutna zastara u cijelosti.

14.2. Tuženica ne ističe posebne žalbene razloge u odnosu na prvostupanjsku odluku u tom dijelu.

15.1. U odnosu na prijavljenu i osporenu tražbinu po osnovi poreza na potrošnju prvostupanjski je sud u točkama 87.-88. obrazloženja pravilno naveo da je tražbina tuženice po osnovi poreza na potrošnju koji je utvrđen u srpnju 2005. u iznosu od 113,05 kn (55,35 kn glavnice i 57,70 kn zateznih kamata) obuhvaćena Rješenjem o ovrsi Ministarstva financija, Porezne uprave, Područnog ureda Split, Ispostave Split, Klasa: UP/I-415-02/2009-001/01998 od 3. prosinca 2009. o kojem je dano obrazloženje jednako kao i u odnosu na rješenje Klasa: UP/I-415-02/2009-001/01995 u točki 13.3. ovog obrazloženja, a niti je tuženica sudu dostavila obrazac PP-MI-PO (izvješće o obračunu poreza na potrošnju) za srpanj 2005. iz kojeg bi bila vidljiva osnova i visina obveze tužitelja, a i za navedenu tražbinu nastupila je apsolutna zastara 2. siječnja 2012. pa pravilno zaključuje da je i po ovoj osnovi tražbina tuženice osnovano osporena.

15.2. U odnosu na takav zaključak suda žalitelj ne ističe konkretne žalbene navode.

16.1. U odnosu na prijavljenu i osporenu tražbinu po osnovi doprinosa za mirovinsko osiguranje temeljem individualne kapitalizirane štednje (II. stup) prvostupanjski sud u točkama 89.-109. obrazloženja pravilno obrazlaže da je tražbina tuženice po osnovi doprinosa mirovinskog osiguranja temeljem individualne kapitalizirane štednje s osnove rada za poslodavca pravnu osobu u iznosu od 30.473,63 kn uvećanom za zatezne kamate također obuhvaćena Rješenjem o ovrsi Ministarstva financija, Porezne uprave, Područnog ureda Split, Ispostave Split, Klasa: UP/I-415-02/2009-001/01998 od 3. prosinca 2009. (točka 13.2. obrazloženja) te da tuženica nije sudu dostavila dokaze u smislu knjigovodstvenih izlista stanja duga tužitelja ili ID obrasce (izvješća o primitcima od nesamostalnog rada, plaći i mirovini, porezu na dohodak i prirezu te doprinosima za obvezna osiguranja) za navedeno razdoblje slijedom čega pravilno zaključuje da je i u tom pogledu osporavanje osnovano.

16.2. Dodatno navodi da je navedeno potraživanje priznato radniku tužitelja Srđanu Rončeviću, kao tražbina I. višeg isplatnog reda pa nije moglo biti istovremeno priznato tuženici te da je po osnovi doprinosa za mirovinsko osiguranje temeljem individualne kapitalizirane štednje za 2006., 2007. i 2008. godinu tuženici priznata tražbina u iznosu od 17.639,62 kn presudom poslovni broj P-2725/15-34 od 30. rujna

2016. u pravomoćnoj točki II. izreke, dok je tražbina u odnosu na zatezne kamate u cijelosti osnovano osporena.

17.1. U odnosu na prijavljenu i osporenu tražbinu po osnovi doprinosa za mirovinsko osiguranje prvostupanjski sud u točkama 110.-118. obrazloženja navodi da je tuženica u prijavi tražbine navela da potražuje po osnovi doprinosa za mirovinsko osiguranje za osiguranike po osnovi rada za poslodavca pravnu osobu (I. stup) iznos od 202.577,82 kn, od čega se iznos od 103.934,22 kn odnosi na glavnica, a iznos od 98.643,60 kn na zatezne kamate, dok je tijekom postupka navela da se radi o doprinosima za razdoblje od 2004. do svibnja 2008., a isto je vidljivo i iz knjigovodstvenih izliza stanja duga dostavljenih uz prijavu tražbine.

17.2. Pravilan je zaključak prvostupanjskog suda da je za potraživanje tuženice po ovoj osnovi za 2004. i 2005. godinu nastupila apsolutna zastara, niti su dostavljeni ID obrasci za 2004. i 2005. godinu, iako je tužitelj te isprave dužan čuvati trajno.

17.3. Iz ID obrazaca koje je tužitelj predao nadležnoj poreznoj upravi u 2006., 2007. i 2008. godini proizlazi da je u izvješćima predanim u 2006. godini iskazao obvezu po ovoj osnovi u ukupnom iznosu od 26.046,60 kn (2.264,05 kn za siječanj te 2.162,05 kn za razdoblje od veljače do prosinca), u izvješćima predanim u 2007. godini iskazao je obvezu u ukupnom iznosu od 24.423,59 kn (2.162,05 kn za razdoblje od siječnja do rujna, 1.717,44 kn za listopad i 1.623,85 kn za studeni i prosinac), dok je u izvješćima predanim u 2008. godini iskazao obvezu u ukupnom iznosu od 4.318,80 kn (1.623,85 kn za siječanj i veljaču te 535,55 kn za ožujak i travanj, dok od 1. svibnja 2008. tužitelj više nije imao zaposlenika) prvostupanjski je sud utvrdio da je sam tužitelj prijavio da duguje tuženici u 2006., 2007. i 2008. godini ukupan iznos od 54.788,99 kn. Uz navedeno utvrdio je da je temeljem prijave stečajnog upravitelja za tražbinu radnika tužitelja Srđana Rončevića navedenom radniku priznata po ovoj osnovi glavnica u iznosu od 1.606,65 kn i zatezne kamate u iznosu 1.196,35 kn. Iz navedenog zaključuje da je tuženici po osnovi doprinosa za mirovinsko osiguranje za osiguranike po osnovi rada za poslodavca pravnu osobu (I. stup) osnovana tražbina u iznosu od 53.182,34 kn (54.788,99 kn – 1.606,65 kn), što se odnosi isključivo na glavnica, i koja je obuhvaćena u pravomoćnoj točki II. izreke presude poslovni broj P-2725/15-34 od 30. rujna 2016., a u odnosu na zatezne kamate pravilno navodi da nije mogao utvrditi osnovanost tražbine tuženice, jer nije dostavljen obračun zateznih kamata, niti je predloženo izvođenje dokaza financijskim vještačenjem kojim bi se iznos zateznih kamata mogao utvrditi.

18.1. U odnosu na prijavljenu i osporenu tražbinu po osnovi doprinosa za zdravstveno osiguranje prvostupanjski sud daje obrazloženje u točkama 119.-126. iz kojeg proizlazi utvrđenje da tužiteljeva obveza prema tuženici po toj osnovi za 2006., 2007. i 2008. godine iznosi ukupno 54.763,49 kn, ali da se u prijavi potraživanja za radnika Srđana Rončevića nalazi isključivo ukupan iznos koji se potražuje po osnovi doprinosa za obvezna osiguranja, a tužitelj nije dostavio cjelovit obračun zateznih kamata za navedenu tražbinu iz kojeg bi bilo vidljivo na koju glavnica su obračunate zatezne kamate, to sud nije mogao utvrditi koliko je navedenom radniku priznato po osnovi glavnice doprinosa za zdravstveno osiguranje.

19.1. U odnosu na prijavljenu i osporenu tražbinu po osnovi doprinosa za zdravstveno osiguranje zaštite zdravlja na radu prvostupanjski sud je dao valjano obrazloženje u točkama 127.-134. obrazloženja iz kojeg proizlazi da mu je tražbina u odnosu na 2004. i 2005. godinu utvrđena u iznosu od 1.825,49 kn priznata pravomoćnom točkom II. izreke presude poslovni broj P-2725/15-34 od 30. rujna 2016., a u preostalom dijelu da nije dokazana.

19.2. U odnosu na taj dio osporene tražbine tuženica se u žalbi opetovano poziva na rješenja od 3. prosinca 2009. za koja je obrazloženje već navedeno.

20.1. U odnosu na prijavljenu i osporenu tražbinu po osnovi doprinosa za zapošljavanje prvostupanjski je sud dao valjano obrazloženje u točkama 135.-143. iz kojeg proizlazi da je tražbina priznata u dokaznom dijelu u iznosu od 6.024,56 kn, što je također obuhvaćeno pravomoćnom točkom II. izreke presude poslovni broj P-2725/15-34 od 30. rujna 2016. dok je u preostalom dijelu tuženica nije dokazala.

20.2. U odnosu na taj dio tražbine žaliteljica se u žalbi također poziva na rješenja od 3. prosinca 2009. za koja je obrazloženje već navedeno.

21.1. U odnosu na prijavljenu i osporenu tražbinu po osnovi članarine turističkim zajednicama prvostupanjski je sud dao obrazloženje u točkama 146.-160. obrazloženja iz kojeg proizlazi da je tražbina osporena za glavnica članarine utvrđene za 2004. godinu u iznosu od 16.097,37 kn i za 2005. godinu u iznosu od 122,60 kn, sa zateznim kamatama. Prvostupanjski je sud pravilno naveo da tuženica nije dostavila sudu račune dobiti i gubitka tužitelja i ostale isprave iz kojih bi se moglo utvrditi koliko je iznosio godišnji prihod po djelatnostima za koje je određeno da se uzimaju u obzir kod obračunavanja članarine turističkoj zajednici Grada Zagreba odnosno nije dostavila obrasce koje je tužitelj dostavio nadležnoj Poreznoj upravi u kojima je bio iskazan obračun te članarine, a tužitelj je izjavio da njima ne raspolaže. Budući da nije bilo moguće utvrditi visinu tražbine tuženice po ovoj osnovi prvostupanjski sud navodi da je to razlog osnovanosti osporavanja tražbine tuženice po ovoj osnovi, pozivajući se na odredbe članaka 12., 17., 19., 20. i 22. Zakona o članarinama u turističkim zajednicama („Narodne novine“ broj: 61/91, 73/91, 73/93, 109/93 i 30/94), ali i da je za ovu tražbinu nastupila apsolutna zastara što upućuje na pravilnost zaključka da je osnovano osporena. Nadalje, navodi da je tražbina članarine turističkim zajednicama za 2003. godinu osigurana založnim pravom na motornim vozilima i nekretnini tužitelja, na način i po osnovama kako je to već navedeno u ovom obrazloženju u točki 11., slijedom čega je, unatoč zastarjelosti, glavnica te tražbine moguće namiriti iz vrijednosti predmeta založnih prava.

21.2. U odnosu na taj dio osporene tražbine žalitelj ne osporava da je tražbina osigurana založnim pravom, ali osporava da je nastupila zastara, pozivajući se na utvrđenja za 2011. godinu.

22.1. U odnosu na prijavljenu i osporenu tražbinu po osnovi poreza na promet nekretnina prvostupanjski sud daje obrazloženje u točkama 161.-163. navodeći da je njena visina utvrđena poreznim rješenjem Ministarstva financija, Porezne uprave, Područnog ureda Split, Klasa: UP/I-410-20/04-01/785 od 2. ožujka 2004., koje je

postalo izvršno 31. ožujka 2004. (list 272. spisa), poreznim rješenjem Ministarstva financija, Porezne uprave, Područnog ureda Split, Ispostave Split, Klasa: UP/I-410-20/04-01/786 od 2. ožujka 2004. (list 273. spisa), koje je postalo izvršno 30. ožujka 2004. te poreznim rješenjem Ministarstva financija, Porezne uprave, Područnog ureda Split, Ispostave Split, Klasa: UP/I-410-20/04-01/788 od 3. ožujka 2004. (list 274. spisa), ovršnim ispravama te da je osigurana založnim pravom na nekretninama i vozilima tužitelja, kao i tražbina članarine turističkoj zajednici za 2003. godinu. Pravilno utvrđuje prvostupanjski sud da je apsolutna zastara nastupila 2. siječnja 2011., prije nego je tuženica, 29. ožujka 2013., izvršila prijavu tražbine u stečaju, slijedom čega je osnovano osporena tražbina tuženice u ovom dijelu, ali da se u pogledu tih zastarjelih tražbina tuženica nalazi isključivo u poziciji razlučnog vjerovnika i može zahtijevati namirenje iz vrijednosti zaplijenjenih motornih vozila te etaže 2. zk. č. 2625/927 upisane u zk ul. 1694 poduložak 2 k.o. Grohota i etaže 9. te iste nekretnine upisane u zk. ul. 1694 poduložak 9 k.o. Grohote.

22.2. Tuženica u žalbi ne osporava postojanje razlučnog prava, a u odnosu na ostatak tražbine smatra da nije u zastari, ne navodeći konkretne razloge.

23.1. U odnosu na prijavljenu i osporenu tražbinu po osnovi članarine Hrvatskoj gospodarskoj komori (HGK) utvrđenje prvostupanjskog suda sadržano je u točkama 164.-175. obrazloženja pobijane presude, iz kojeg proizlazi da je osporena tražbina glavnica članarine u 2004. godinu u iznosu od 17.999,96 kn, u 2005. godini u iznosu od 18.000,00 kn, u 2006. godini u iznosu od 660,00 kn i u 2007. godini u iznosu od 660,00 kn, a priznata za 2008., 2010., 2011. i 2012. godinu, dok tuženica tvrdi da je po toj osnovi izvršila još i prijavu tražbine za siječanj i veljaču 2013. godine. Pozivom na odredbe članka 20. Zakona o Hrvatskoj gospodarskoj komori („Narodne novine“ broj: 66/91, 73/91 i 77/93), Odluke o financiranju Hrvatske gospodarske komore u 2004., 2005., 2006. i 2007. godini („Narodne novine“ broj: 303/03, 182/04, 150/05 i 136/06) budući da tuženica nije sudu dostavila podatke iz kojih je bilo moguće utvrditi jer da više ne raspolaže ispravama temeljem kojih je ta tražbina utvrđena zbog proteka roka za čuvanje tih isprava, navodeći da je to prvenstveni razlog utvrđenja osnovanim osporavanja tražbine po toj osnovi. Primjenom odredbi članaka 2. i 96. stavka 1. OPZ-a zaključio je i da je nastupila apsolutna zastara, osim za tražbinu koja se odnosi na 2007. godinu, ali visinu tražbine u tom dijelu tuženica nije dokazala. Proizlazi pravilnost zaključka prvostupanjskog suda da je osnovano po ovoj osnovi osporena tražbina tuženice, čime se ne dira u njeno pravo na namirenje tražbine utvrđene u 2004. godini iz vrijednosti nekretnina i vozila tužitelja, na kojima je stekla založno pravo, s obzirom da u odnosu na taj dio tražbine tuženica ima status razlučnog vjerovnika.

23.2. Tuženica u žalbi ne osporava postojanje razlučnog prava, a u odnosu na ostatak tražbine također smatra da nije u zastari, ne navodeći konkretne razloge.

24.1. U odnosu na prijavljenu i osporenu tražbinu po osnovi doprinosa Hrvatske gospodarske komore obrazloženje prvostupanjskog suda sadržano je u točkama 176.-178. ponavlja razloge kao i u odnosu na članarinu Hrvatske gospodarske komore čime se ne zadire u razlučno pravo tuženice na nekretninama i vozilima tužitelja u odnosu na glavicu tražbine doprinosa za obavljanje javnih ovlasti

Hrvatske gospodarske komore utvrđenu u 2004. godini, budući da je tražbina u tom dijelu osigurana založnim pravom na tim stvarima.

25.1. U odnosu na prijavljenu i osporenu tražbinu po osnovi novčane kazne i troškova prekršajnog postupka prvostupanjski sud u točkama 179.-189. obrazloženja pravilno navodi da se, sukladno odredbi članka 72. stavka 1. Stečajnog zakona („Narodne novine“ broj: 44/96, 29/99, 129/00, 123/03, 197/03, 187/04, 82/06, 116/10, 125/12 i 133/12; dalje: SZ) radi o tražbini nižeg isplatnog reda, ali i da je u odnosu na tu tražbinu nastupila apsolutna zastara, što nije od utjecaja na založno pravo i status tuženice kao razlučnog vjerovnika pa zaključuje da je osnovano osporavanje tražbine i po ovoj osnovi.

25.2. Tuženica u žalbi i u odnosu na tražbinu po ovoj osnovi smatra da nije u zastari jer da je tijekom zastare prekinut, a u odnosu na isplatni red ne navodi nikakve razloge.

26. Žalbenim navodima tuženica nije uspješno oborila utvrđenja i zaključke prvostupanjskog suda pa je odluku sadržanu u točki I. izreke pobijane presude u dijelu koji se odnosi na osnovanost osporavanja tražbine u iznosu od 273.024,18 EUR valjalo potvrditi primjenom odredbe članka 368. stavka 1. ZPP-a.

27. S obzirom na kvalitativno i kvantitativno podjednak uspjeh stranaka u sporu (52% tuženik, a 48% tužitelj) valjalo je, primjenom odredbe članka 154. stavka 2. ZPP-a, preinačiti i odluku o trošku postupka, sadržanu u točkama II., III. i IV izreke, te odlučiti da svaka stranka snosi svoj trošak postupka, na temelju odredbe članka 373. točke 3. i članka 380. točke 3. te članka 166. stavka 2. ZPP-a.

Zagreb, 16. listopada 2024.

Dokument je elektronički potpisan:

Draženka Deladio

Vrijeme potpisivanja:

21-11-2024

11:25:10

DN:
C=HR
O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
2.5.4.97=#0C1156415448522D3937333439333636353139
OU=Signature
S=Deladio
G=Draženka
CN=Draženka Deladio

Predsjednik vijeća
Draženka Deladio

Broj zapisa: **9-3086d-fa9d9**

Kontrolni broj: **00682-efdf8-6bd65**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=Draženska Deladio, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.

